

*Білас А. А.,
orcid.org/0000-0003-4359-1149
кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри французької філології
Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника*

*Марценюк Г. М.,
магістрант кафедри французької філології
Прикарпатського національного університету імені Василя*

ВІДТВОРЕННЯ ЕЛІПТИЧНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ МОВЛЕННЯ ПЕРСОНАЖІВ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ В УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ

Анотація. У статті розглядаються питання еліптичної структури розмовного компонента французького художнього тексту на матеріалі оригіналу та українського перекладу роману К. Панколь «Жовті очі крокодилів». Мета статті полягає в дослідженні особливостей відтворення еліптичної ідентичності мовлення персонажів французького художнього тексту в перекладному тексті. Для опису ілюстративного та теоретичного матеріалу стосовно проблематики перекладу еліптичної ідентичності французького розмовного мовлення застосовуємо описовий метод із прийомами контекстуального аналізу. Методи перекладознавчого аналізу дали змогу з'ясувати регулярність відповідників в українському перекладі роману К. Панколь «Жовті очі крокодилів» еліптичному характеру елементів персонажного мовлення в оригіналі. Проаналізовано еліптично-ідентифікаційні маркери мовлення персонажів та способи їх відтворення в перекладному тексті з урахуванням розбіжностей функційного характеру еліпсу у французькій та українській мовах, оскільки випущення одного з цих компонентів є стилістично значущим прийомом, тоді як для українського речення відсутність одного з цих компонентів часто є нормою і не завжди важливим у стилістичному аспекті. Втрач у репрезентації змісту в перекладному тексті можна уникнути за умови, якщо адекватно відтворювати вихідні еліптичні речення, а елімінацію членів речення зберегти відповідно до правил мови перекладу. Якщо перекладач відступає від авторської скороченої синтаксичної конструкції, то застосовуються стилістичні й граматичні трансформації та прийоми логічного розвитку й описового перекладу. Встановлено можливі засоби відтворення еліптичної ідентичності французьких розмовних одиниць на мовному, функційному та прагматичному рівнях в українському перекладному просторі. Відтворення еліптичних реалізацій ідентичності розмовного компонента вихідного художнього тексту стає технічно можливим, зокрема, завдяки зменшенню ступеня асиметрії скорочених синтаксичних одиниць в обох розмовних дискурсах. Визначено, що основним має бути пошук адекватних відповідників вихідних розмовних еліптично маркованих засобів, які могли б передати розмовність, зберегти колоритність та емоційність живого мовлення в тексті перекладу, незважаючи на певні синтаксичні та морфологічні розбіжності порівняно з оригіналом.

Ключові слова: еліпс, ідентичність, синтаксис, засіб перекладу, розмовне мовлення, відтворення, адекватність.

Постановка проблеми. Складно досягнути адекватності перекладу, коли йдеться про розмовний синтаксис, а саме про еліптичні конструкції. Мовна компресія в художньому прозовому тексті забезпечується редукованими, а саме еліптичними, реченнями. Структура таких неповних речень комунікативно зумовлена й відновлюється завдяки найближчому контексту або ситуації спілкування. Еліптичні конструкції стають динамічнішими саме завдяки пропуску слів, які є зрозумілими з контексту або ситуації, що іноді робить їх змістовно-місткішими та навіть експресивнішими [1, с. 29], впливаючи на їх переклад.

Стилістичний смисловий ресурс еліптичних синтаксичних конструкцій сприяє їх специфічному авторському використанню. Така синтаксична фігура, як еліпс, є характерним для французького художнього прозового тексту стилістичним засобом логічного, емоційного та смислового виражень авторського художнього задуму [2, с. 223] та спричиняє складнощі для українського перекладача. Отже, актуальність обраної теми зумовлена особливою увагою та зацікавленням сучасної лінгвістичної і перекладознавчої науки до проблематики еліптичних речень, неоднозначності визначення та труднощів, що виникають у перекладацькій практиці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасному мовознавстві є значна кількість тлумачень поняття «еліпс». Визначення ґрунтуються на різних підходах. Для позначення еліптичної одиниці експресивності на рівні синтаксису І. Паров'як пропонує термін «синтактико-стилістичний маркер», тобто одиницю експресивного синтаксису, яка забезпечує виразність мовлення, позначаючи синтаксичні конструкції структурно та функційно [1, с. 20]. Отже, еліпс належить до синтактико-стилістичних маркерів редуції. А в комунікативному просторі художнього прозового тексту еліптичні конструкції використовуються як засіб реалістичного відтворення мовлення персонажів і як засіб вираження емоційного стану персонажів.

Еліптичне речення є суто граматичним поняттям, яке не має стосунку до плану змісту, тобто до завершення думки речення. В еліптичних реченнях втілюється та ж модель, що й у повних, але з відсутністю тих чи інших позиційних ланок [3, с. 10]. Структурна неповнота виявляється передусім у випаданні стройових (семантично порожніх) елементів конструкції.

З погляду психолінгвістики еліпс розглядається як непряме вираження емоцій [1, с. 21]. Отже, еліптичним є речення, у якому пропущений якийсь член речення (чи група), але пропуск якого підтверджується наявністю в реченні залежних слів, а також показниками контексту або ситуації мовлення. Звідси випливає, що еліптичні речення передають зміст повідомлення завдяки контекстуальному та ситуативному чинникам [3, с. 11].

У сучасній французькій мові А. Ларькіна розглядає еліптичні речення на основі послідовної фіксації уваги на опущенні головних і службових частин мови та їх поєднанні в складі синтаксичної конструкції. Мовознавець виділяє еліпсис іменника, прикметника, прислівника та дієслова серед перших, а до других відносить еліпс прийменників, сполучників та артиклів [4, с. 70]. С. Адлер виділяє чотири типи еліпсу у французькій мові: прагматичний, металінгвістичний, граматичний і синтаксичний еліпси [5, с. 81–82].

М. Гревісс у своїй фундаментальній праці «*Le bon usage*» [6, с. 226–229] кваліфікує еліпс як відсутність одного або кількох слів, що, з одного боку, мали б бути необхідними для звичної конструкції речення, а з іншого – для повного вираження думки. Учений виділяє три види еліпсу: несправжній еліпс, етимологічний еліпс, власне еліпс. Несправжній еліпс, повна форма якого ніколи не існувала, виражає повне та зрозуміле повідомлення (комуніканти не підозрюють, що не вистачає чогось у спілкуванні) і побутує в приказах (*Loin des yeux, loin du coeur*) та імперативах: *Venez!* Етимологічний еліпс позначає свого роду скорочення з метою економії, але тепер мовець уже не відчуває опущення, як це сталося з виразом *Adieu!*, яке походить від *Va à Dieu!* Власне еліпс розглядається як скорочене речення, яке змушує слухача або читача шукати в контексті чи ситуації відсутні елементи, оскільки без них повідомлення було б неповним. М. Гревісс наводить приклади власне еліпсу у формі імпліцитного звернення до ситуації (*Enchanté = Je suis enchanté de faire votre connaissance*), замовчування (*Si je ne retenais pas ... !*) та пропусків у контексті: у репліках-відповідях у діалогах, у реченнях із порівнянням, епітети без іменника, опущення дієслова, еліпс інфінітива.

Як властивість речення та/або дискурсу, еліпс стосується відсутньої частини синтаксичної структури, хоча й ідеально зрозумілий із посиланням (свідомим або несвідомим) на мовний або екстралінгвістичний контекст. Інакше кажучи, еліпс визначається головню як невидима форма, яка, як це не парадоксально, відразу є зрозумілою [7, с. 20].

Мета статті полягає в дослідженні особливостей відтворення еліптичної ідентичності мовлення персонажів французького художнього тексту в перекладному тексті на матеріалі роману К. Панколь «Жовті очі крокодилів» в оригіналі та українському перекладі.

Виклад основного матеріалу. Використання письменниками неповних речень загалом і еліптичних зокрема є одним із яскравих стилістичних авторських прийомів у художній літературі, який характеризується особливою прагматикою. Оскільки традиційно просте французьке речення формально й обов'язково є конструкцією підмет + присудок, то погоджуємося з Н. Філоненко, що неповними реченнями вважаються ті, у складі яких немає хоча б одного з головних членів речення – підмета або присудка, або навіть обох [2, с. 223–228]. Побутує думка, що перекладач здебільшого віднаходить синтаксичні еквіваленти еліптичних речень і,

головню, відтворює еліптичні речення вихідного тексту відповідно до аналогічних одиниць кінцевого тексту. А там, де перекладач відступає від авторської синтаксичної конструкції, застосовуються стилістичні й граматичні трансформації та прийоми логічного розвитку.

С. Тюленев доречно наголошує на описовому прийомі в перекладі еліпса, який рекомендує використовувати багато перекладознавців, аргументуючи це необхідністю повніше пояснити ситуацію читачеві [8, с. 252]. Під описовим перекладом, услід за В. Комісаровим, розуміємо лексико-граматичну трансформацію, під час якої лексична одиниця замінюється словосполученням, експлікується її значення, тобто дає більш-менш повне пояснення цього значення мовою перекладу [9, с. 182]. Проте іноді еліптичні речення адекватно відтворюються, а елімінацію можливо зберегти відповідно до правил мови перекладу, не втрачаючи при цьому в репрезентації змісту [10, с. 193].

Розгляньмо перекладацькі прийоми відтворення еліптичної ідентичності розмовності в українському перекладі роману К. Панколь «Жовті очі крокодилів» [11].

Потрібно зазначити, що у творі можна простежити різні варіанти відтворення еліптичності мовлення персонажів засобами української мови. Спостерігаємо прийом дослівного перекладу еліптичних розмовних конструкцій у ситуації, коли Жозефіна докоряє Антуану: – *Tu as lu les petites annonces ? – Oui... Rien d'intéressant aujourd'hui* [12, 2006]. – *Tu читав дрібні повідомлення? – Так... Нічого цікавого сьогодні* [11, с. 13].

Доречним тут буде згадати положення Н. Філоненко, яка вдало наголошує на розбіжностях функційного характеру еліпсу у французькій та українській мовах, адже для формування французького речення елементарна пара підмет + присудок граматично є обов'язковою і вилучення одного з цих компонентів є стилістично значущим прийомом, тоді як для українського речення відсутність одного з цих компонентів є нормативним і не таким важливим у стилістичному аспекті [2, с. 223–224].

Адекватний відповідник *Припини що?* добирає Я. Кравець для відтворення розмовного еліптичного переписування *Arrête quoi?* в епізоді емоційної розмови Жозефіни й Антуана, коли того раптом охопив гнів і він уже не міг терпіти її тон школярки, завжди докоряючи їй у чомусь, підказуючи, що робити, як робити: – *Arrête quoi ? – Arrête d'imaginer ce qui n'existe pas. – Parce qu'elle n'a pas de couette en piqué blanc, peut-être* [12, 2006]? – *Припини що? – Припини уявляти те, чого не існує. – Можливо, вона не має білої стьобаної ковдри* [11, с. 14]?

Отже, еліптичну ідентичність *Arrête quoi?* передано українським відповідником без будь-яких змін, оскільки семантико-граматичні структури, стилістичні характеристики перекладу й оригіналу збігаються, як і контекст, у якому живаються ці речення вихідною та цільовою мовами. І наступне речення (*Parce qu'elle n'a pas de couette en piqué blanc, peut-être*) передано зі збереженням еліптичної ідентичності французького речення (*Можливо, вона не має білої стьобаної ковдри*).

Еліпс підмета, присудка або обох одночасно, інколи ще й інших членів речення, є звичним явищем у діалозі, особливо у швидких запитаннях і відповідях, де запитання не мають потреби повторюватися: – *Eh bien, oui! Je la retrouve chez elle, tous les jours à midi et demi. ... Fallait pas me pousser, je t'avais prévenue! – Moi non plus, faut pas me pousser ! Si tu pars la*

retrouver, inutile de revenir. Tu fais ta valise et tu disparais. Ce sera pas une grande perte [12, 2006].

В арсеналі відомого перекладача Я. Кравця простежуємо різні засоби відтворення еліптичної ідентичності персонажного мовлення: еквівалент (*Moi non plus – Мене також*), ситуативний відповідник (*Eh bien, oui! – Гаразд, так!*), повноформатний аналог (*Fallait pas te pousser – Не треба було мене доводити до цього; faut pas te pousser – Мене також не треба доводити*), синтаксична й морфологічна заміна (*inutile de revenir – не повертайся більше*): – **Гаразд, так!** Я зустрічався з нею, в неї вдома, щодня о пів на першу пополудні. ... **Не треба було мене доводити до цього, я попереджав тебе! – Мене також не треба доводити!** Якщо йдеш до неї – **не повертайся більше.** Пакуєш свої манатки і зникаєш. Не велика втрапа! [11, с. 15].

Яскравим прикладом граматичного еліпсу служать безособові речення з опущеним формальним підметом та дієсловом-зв'язкою: (*Il est inutile de revenir.* Цей тип еліпсу належить до синтагматичної компресії. Натомість у процесі перекладу відбуваються граматичні (синтаксична і морфологічна) та семантична трансформації: *не повертайся більше.*

Складним видається відтворення явища опущення безособового займенника *il* та заперечної частки *ne* (*Fallait pas, faut pas*), що дуже часто трапляється в розмовах персонажів та є своєрідним показником розмовного реєстру та неформального характеру ситуації мовлення. За неможливості віднайдення адекватного відповідника опущеного безособового займенника *il* та заперечної частки *ne* перекладач вдається до різних трансформацій на морфологічно-синтаксичному та семантично-дейктичному рівнях або ж зупиняється на збереженні денотативної інформації розмовної лексеми, як це відбувається в цьому фрагменті: – “*quels ploucs! Z'ont jamais rien vu! Faut voyager les mecs! Faut voyager!*” [12, 2006]. – «Які селюки! Нічого ніколи не бачили! Треба подорожувати, хлопці! Треба подорожувати!» [11, с. 22].

Повні відповідники трапляються в запитаннях-перепитуваннях: 1. – “*et ton cadeau, papa? Et ton cadeau?*” [12, 2006]. – «Тату, а мій подарунок? Мій подарунок?» [11, с. 17]. 2. – **Prendre l'air? répéta-t-il en écho rassurant.** – *Voilà! On va dire ça comme ça. Prendre l'air* [12, 2006]. – **Подихати свіжим повітрям? – невпевнено повторив він.** – **Звісно! Саме так скажу: «Подихати свіжим повітрям»** [11, с. 20].

Тут перекладач адекватно відтворює еліптичність вихідного питального речення, що підтверджує існування як асиметрії, так і симетрії розмовних питальних речень досліджуваних мов» [13, с. 190]. Симетрія синтаксичних скорочень французького та українського розмовного дискурсів стає в пригоді Я. Кравцю у відтворенні експресивної ідентичності повторів: – “*Avec ton expérience, expliquait-il, avec ton expérience...*” [12, 2006]. – «Із моїм досвідом, – пояснював він, – із моїм досвідом» [11, с. 18].

Еліпс підмета і частини присудка виявляється звичним явищем у художньому діалозі, особливо в репліках із повторами, де немає потреби їх повторення: – “*Et j'en aurai encore, dit-il tout haut. A quarante ans, mon vieux, ta vie n'est pas finie! Pas finie du tout!*” [12, 2006].

Перекладач вирішує застосувати прийом логічного розв'язку для відтворення еліпсованого повтору *Pas finie du tout* (*Життя триває*): – «Я ще матиму їх, – у голос промовив він. –

У сорок років, старий, життя ще попереду. **Життя триває!**» [11, с. 19].

Спостереження свідчать, що Я. Кравець добирає головню адекватні відповідники як коротких запитань, так і відповідей еліптичного характеру: 1. – *Eh bien... ça va est! Je t'en vais... – Très bien* [12, 2006]. – *Hu ça va... доволі! Я йду геть... – Дуже добре. Можеш потримати ключі* [11, с. 19]. 2. – *Et pour les plantes, il faut les arroser deux fois par semaine et mettre de l'engrais une... – Les plantes? Qu'elles crèvent! C'est le cadet de mes soucis* [12, 2006]. – *А щодо рослин – їх треба поливати двічі на тиждень і додавати добриво раз... – Квіти? Та біс із ними! Вони мене найменше турбують* [11, с. 21]. 3. – *Mais qu'est-ce qu'il fait? Il est dans les affaires... Et pourquoi si vite? Tu crois que...?* [12, 2006]. – *Чим він займається? Має якийсь бізнес... А чому так поспішно? Гадаєш, що...?* [11, с. 23].

Іноді трапляється семантичний зсув у перекладі розмовних еліптичних синтаксисом: 1. – **Toujours rien, toujours rien.** – *Ah bon... [12, 2006]. – Ще нічого, ще нічого... – Гаразд...* [11, с. 25]. 2. – *Je viens de le mettre dehors! Oh, Iris, qu'est-ce qu'on va devenir? – Antoine, tu l'as mis à la porte? Pour de bon?* [12, 2006] – *Я щойно виставила його за двері! О Ірис, що будемо робити? – Ти виставила Антуана за двері? За що?* [11, с. 28].

Еліптична ідентичність вихідних розмовних синтаксичних одиниць частіше зберігається в перекладному тексті у випадку з номінативними реченнями: – *Dis donc, je me disais... Pour demain soir... Le dîner avec notre mère...* [12, 2006]. – *Ти дивись, а я подумала... Завтра ввечері... Обід із нашою мамою...* [11, с. 25].

Варто зазначити, що перекладач головню дотримується авторського стилю та інтенції щодо уподібнення писемного мовлення усно-розмовному, що підтверджує певною мірою інваріантність синтаксичних значень еліптичних речень вихідного та кінцевого текстів [2, с. 228]. Наприклад: – *Excuse-moi, ma chérie. ... Bon, qu'est-ce que tu vas faire, maintenant? – Je n'en ai pas la moindre idée. ... Des petits cours de français, de grammaire, d'orthographe, je ne sais pas, moi... – Ce ne devrait pas être difficile, il y a tellement de cancre de nos jours! À commencer par ton neveu... Alexandre est revenu hier de l'école avec un demi en dictée. Un demi! Tu aurais vu la tête de son père... J'ai cru qu'il allait mourir étouffé!* [12, 2006]. – *Вибач мені, люба. ... Гаразд, що ж ти робитимеш тепер? – Не маю найменшого поняття. ... Неевликі уроки французької, граматики, орфографії, не знаю, але я... – Які проблеми – тепер стільки тупаків! Хоча б твій небіж... Александр прийшов учора зі школи і приніс із диктанту половину. Половину! Якби ти лишень бачила тоді його батька... Я гадала, він ... сконає!* [11, с. 29].

Перекладач зі знанням справи підходить відтворення просторозмовної ідентичності вихідних скорочених речень, віднаходячи варіативні відповідники в синонімічних рядах українського розмовного дискурсу з різним ступенем зниженості (*salope de madame – клята пані, une peau de vache – мерзотниця*): – *Papa est là? J'ai eu un dix-sept en expression écrite! Avec cette salope de madame Ruffon, en plus! – Hortense, s'il te plaît, sois polie! C'est ton professeur de français. – Une peau de vache, oui* [12, 2006]. – *Тато є? Я дістала сімнадцять за твір! До того ж у тієї клятої пані Рюфон. – Гортензіє, прошу тебе, будь ввічливою! Це твоя вчителька французької мови. – Мерзотниця!* [11, с. 31].

Підтверджується положення, що стратегія нейтралізації виразної ролі розмовного компонента в українському перекладі художнього твору домінує на синтаксичному рівні, а не на лексичному. Очевидно, чинником, що зумовлює такий стан речей у лексичному плані, є поступове орозмовлення мови українських перекладних текстів, суттєво насиченої нестандартними лексичними одиницями, характерними для різних реєстрів [14, с. 120].

Висновки. Аналіз еліптичної структури розмовного компонента французького художнього тексту на матеріалі оригіналу та українського перекладу роману К. Панколь «Жовті очі крокодилів» дав змогу визначити еліптичні речення французького дискурсу на основі опущення головних і службових частин мови та їх поєднання в складі синтаксичної конструкції. Перекладознавче дослідження еліптично-ідентифікаційних маркерів персонажного мовлення та способів їх відтворення в перекладному тексті виявило значущість урахування розбіжності функційного характеру еліпсу у французькій та українській мовах, оскільки випущення одного з цих компонентів є стилістично значущим прийомом, тоді як для українського речення відсутність одного з цих компонентів часто є нормою і не завжди важливим у стилістичному аспекті. Встановлено можливі засоби відтворення еліптичної ідентичності французьких розмовних одиниць на мовному, функційному та прагматичному рівнях в українському перекладному просторі. Відтворення еліптичних реалізацій ідентичності розмовного компонента вихідного художнього тексту стає технічно можливим, зокрема, завдяки зменшенню ступеня асиметрії скорочених синтаксичних одиниць в обох розмовних дискурсах. Визначено, що основним має бути пошук адекватних відповідників вихідних розмовних еліптично маркованих засобів, які могли б передати розмовність, зберегти колоритність та емоційність живого мовлення в тексті перекладу, незважаючи на певні синтаксичні та морфологічні розбіжності порівняно з оригіналом.

Література:

1. Паров'як І.І. Експресивний потенціал синтаксичних одиниць у німецькомовному постмодерністському прозовому тексті : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04; ЧНУ імені Юрія Федьковича. Чернівці, 2015. 242 с.
2. Філоненко Н.Г. Стилістичний аспект перекладу неповних речень роману М. Уельбека "La carte et le territoire" українською мовою. *Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики*. 2018. № 34. С. 218–229. URL: <https://doi.org/10.17721/2663-6530.2018.34.16>.
3. Морозова Е.И. Структурно-функциональные типы и прагматические характеристики эллипсиса во французском языке в сопоставлении с английским (на материале газетно-журнальных публикаций) : автореф. дисс. ... канд. филол. наук. Екатеринбург, 2005. 22 с.
4. Ларькина А.А. О лингвистических исследованиях эллипсиса во французском языке. *Вестник Челябинского государственного университета*. 2009. № 5 (143). *Филология. Искусствоведение*. Вып. 29. С. 67–72.
5. Adler S. Quand la parole est d'argent et le silence est d'or : l'ellipse comme outil argumentatif. *Revue de sémantique et pragmatique*. 2003. № 14. P. 81–82.
6. Grevisse, M., Goosse A. *Le bon usage. Grammaire française*. Bruxelles : De boeck /Duculot; 14th edition, 2008. 1600 p.
7. Hamza A. *La détection et la traduction automatiques de l'ellipse : enjeux théoriques et pratiques*. Thèse de doctorat. Linguistique. Université de Strasbourg, 2019. 303 p.
8. Тюленев С.В. Теория перевода. Москва : Гардарики, 2004. 336 с.
9. Комиссаров В.Н. Современное переводоведение : учеб. пособие. Москва : ЭСТ, 2001. 424 с.
10. Калиновская А.Ю. Перевод эллиптических предложений в романе Ф. Дюрренматта «Правосудие». *Вестник Воронежского государственного университета. Серия : Лингвистика и межкультурная коммуникация*. 1. 2011. С. 91–194.
11. Панколь К. Жовті очі крокодилів / пер. з фр. Ярема Кравець. Київ : Махаон-Україна, 2012. 656 с.
12. Pancol K. *Les yeux jaunes des crocodiles*. Roman. Paris : Albin Michel, 2006. 342 p.
13. Bilas A. Rendering Function Features of the French Colloquial Interrogative Constructions in Ukrainian Fiction Translation. *Advanced Education*. Issue 12, 4. 2019. P. 188–195. URL: <https://doi.org/10.20535/2410-8286.139167>.
14. Bilas A. Translation of non-standard units in the French-Ukrainian literary area. *Romanica Cracoviensia*. Vol. 18. Nr 3. 2018. P. 115–123. URL: <https://doi.org/10.4467/20843917RC.18.013.9585>.

Bilas A., Martseniuk H. Rendering the elliptic identity of the fiction text characters' speech in Ukrainian translation

Summary. The article deals with the issues of the colloquial component elliptical structure in the French fiction text on the material in the original and the Ukrainian translation of the novel by K. Pancol "The Yellow Eyes of Crocodiles". The methods of translation analysis allowed finding out the correspondences regularity in the Ukrainian translation to the elliptical nature of the characters' speech elements in the original. The elliptical sentences of the French discourse are determined on the basis of the parts of speech omission and their combination as a part of the syntactic construction. The elliptical-identification markers of the characters' speech and the ways of their rendering in the translated text are analyzed. The differences in the functional character of the ellipse in French and Ukrainian are taken into account, because for the formation of a French sentence the elementary pair subject + predicate is grammatically obligatory and the release of one of these components is stylistically significant, while for the Ukrainian sentence the absence of one of these components – subject – is normative and less important in the stylistic aspect. The possible means of rendering the French colloquial units elliptical identity at the linguistic, functional and pragmatic levels in the Ukrainian translation space have been identified. The rendering the colloquial component identity elliptical realizations in the original fiction text becomes a technically solvable task, especially due to the reduction of the abbreviated syntactic units asymmetry degree in both colloquial discourses. It is determined that the main thing should be to find adequate equivalents of the original elliptically marked means that could convey colloquialism, preserve the color and emotionality of live speech in the translated text, despite some syntactic and morphological differences compared to the original.

Key words: ellipse, identity, syntax, means of translation, rendering, colloquial speech, adequacy.